

موسیقی تبدیل به یکی از آثار ماندگار موسیقی ایرانی در حوزه مناجات خوانی به‌ویژه در ماه مبارک رمضان شد. این آلبوم شامل «اقلعه در دستگاه‌های موسیقی ایرانی با نام‌های «حمد و ثنا»، «شهد و شهادت»، «دشتی»، «آواز مخالف سه‌گاه»، «گریبان چاک»، «مرهم»، «مقصود عاشقان دو عالم»، «بیات ترک»، «شعله‌گردان» و «در می‌کده عشق» با اشعار شاعرانی چون سعدی، هلالی جغتایی، جامی، مولوی، علامه فیض کاشانی، وحشی بافقی

مناجات خوانی
محمد معتمدی

علو باشتاب کم

با آن‌که ناشران بخش خصوصی کمابیش همانند گذشته در انتشار کتاب‌های نمایشنامه و نظری کوشش درخور اعتنایی دارند اما انتشارات

فصلنامه تئاتر همچنان با همان مدیریت دکتر مصطفی مختاباد به راه خود ادامه می‌دهد و یکی از مجلات تخصصی و دانشگاهی تئاتر در ایران به‌شمار می‌آید اما مجله نمایش از رونق افتاده و گویا قرائت‌ها و تحولاتی در اختیار مخاطبان قرار گیرد و در این خصوص نرگس پیری، سردبیر این مجله می‌گوید: با آن‌که در انتشار هر یک پیشاپیش وقفه‌ای حاصل شده بود، می‌توان گفت: «از یک سبب این‌که مجله نمایش مهم‌ترین مجله تخصصی کشور در حوزه تئاتر است و از سوی دیگر به سبب افزایش فراینده هزینه‌های انتشار هرگونه نشریه، تلاش بر آن بود تا با اختیار کردن رویکردی نوین، مطالب تخصصی و کاربردی در مجله گنجانده شود تا مجله خواننده شده و در بدنه تئاتر و اجرا در کشور تأثیر گذارد، اما با توجه به این‌که مخاطبان این مجله را دانشجویان، هنرمندان و پژوهشگران سراسر کشور تشکیل می‌دهند، لذا صورت گرفت تا ضمن شناسایی این مخاطبان، به دسترس‌پذیری و کاربردی

به گفته وی شماره بعدی مجله با هدف معرفی و تثبیت فرم کوتاه در تئاتر و اجرا با پررونده ویژه «نمایشنامه و فرم کوتاه» به تاریخچه، مباحث نظری و عملی فرم کوتاه و به‌طور خاص نمایشنامه‌های یک‌دیقه‌ای و «ادقیقه‌ای» پرداخت. انتشار این ویژه‌نامه‌ها با ویدئوها و کارگاه آموزشی‌های تخصصی باحضور چهره‌های مطرح هر یک از این حوزه‌ها در چنان در حوزه دراماتوزی مایکل مارک چمرز، استاد دانشگاه سن‌تاروزا و مؤلف کتاب‌های متعدد در حوزه دراماتوزی، در حوزه نمایشنامه یک‌دیقه‌ای (استیو اسنلو، بنی‌انگادار فستیوال تئاتر یک‌دیقه‌ای) و «ادقیقه‌ای» (گری کربس)، مدیر پائپس‌تاون تیتز و استاد دانشگاه نیویورک و برگزارکننده نمایشنامه‌های تئاتر یک‌دیقه‌ای) همراه بود که مشارکت فعال علاقه‌مندان را به همراه داشت.

تئاترهای بخش خصوصی به دلیل نبودن یک قاعده بازی از پیش مشخص فعالیت‌دیل به یک شترگاو، پلنگ ناشناخته‌ای شده که شاید تا چند سال دیگر در این پلاتفیمی به فرهنگ جامعه آسیب‌بزند و تقریباً همه ما متوجه این آسیب‌ها و پیامد ناشی از آن شده‌ایم اما به همان دلیل نمی‌توان در برابرش هم ایستادگی کرد. فعلاً اکثر در صف‌های به ظاهر شیک به دنبال کم‌کارهای ناشی را اجرا می‌کنند و فقط با انگیزه فروش بزرگ‌ها می‌شوند چون هزینه‌های تولید و اجرا بسیار بالاست و از آن سونیز گروه‌ها به دنبال کسب درآمد و امرار معاش هستند و چه خوب که این انگیزه‌ها باشد اما نباید این ماجرا به هرقیمتی تمام شود چون در نهایت این فرهنگ است که متلاشی خواهد شد و این سوءاستفاده فرهنگی به نفع نمرند و اهل فرهنگ نخواهد بود.

به هر حال در میان کارهای بدخور تأمل ارائه می‌شود و این هرازگاهی کارهای بدخور تأمل ارائه می‌شود و این همان نقطه امیدی است که اگر با چشم‌انداز روشن گسترش یابد در آینده می‌توان به این نوع تولیدات را امیدوار شد و باید بخش خصوصی نیز کیفیت را فدای فروش و گیشه نکند و بهتر است که در این زمینه سیاست‌گذاری شود و این فضای فرهنگی به حال خود رها نشود که برآیند آن یک اتفاق ضدفرهنگی تلقی شود.

بازیگر تئاتر و سینما/نمایش‌ها: ابن سینا، سوسنگرد، باغ
آلبالو، دخمه شیرین، عاشق کشتون، دندون طلا، حریر
سرخ صنوبر، بهرام چوبینه، لالای نخل زیتون، مرگ در
م: زند آباء، بدایع در خماب...

بزرگ دراماتیک بسازد. در نتیجه این حرکت دراماتیک، مخاطب و تئاتر به طرح مسأله مشترک می‌رسند و در چالش مشترک به حل مسأله می‌پردازند. در تک‌پرده‌های تلخ می‌توان بحران‌های اجتماعی را در ساده‌ترین شکل بیان کرد و نمایش بیهوده یکی از بحران‌های تلخ اجتماعی یعنی مشکلات مربوط به ارتباط بین جوانان را مورد بررسی قرار می‌دهد. در این نمایش هابازای وحاسی و تاثیرگذار است و طراحی صحنه و لباس نیز آن واقعیت قابل تکرار در ایران را به ما گوشزد می‌کند و از همه مهم‌تر آن‌گاه تماشاگران را به فکر وادار می‌کند بر حضور یک انفعال‌انجمو همه این‌ها نمونه انسان‌ها را در ادویه خطاها و سنجید و تمییز خواهند شد و این همان کلیتی است که بیهوده را قابل تامل می‌سازد.

کهنه: نمایش حسین اسدی یک اقتباس امروزی از نمایشنامه رومئو و ژولیت ویلیام شکسپیر است که آن هم تنه می‌زند به لیلی و محتون نظامی گنجوی. به بهر روز این گروه از خاک عبادزادستی آذربایجان بوده‌اند که بر زمینه تارکاب و معاصر بودن این متن عاشقانه نیز پیافزند و آن مهم‌تر، به جای خودکشی از رول معمول این روزها یعنی دخترکشی که شوربخانه در سه چهار سال اخیر رقم شکسپیری که از آن به وقوع پیوسته است، بهرامند می‌شود و این بهر روزها به موق و به قاعده عامل شکفتی‌ساز کلیت اجرا است و این اخوانی که جامعه یک گام در به پیش است که بتواند پاسخگوی ضرورت‌ها و نیازهای مبدوم مردم باشد و کار تراتر نیز ایجاد پرسش‌های دقیق نسبت به زمان و مسائل پیرامونی اش است و چه

می‌باشد؛ هنری که در این سال‌ها چون حلقه گمشده پیوسته ردجویی می‌شده و کماکان در آن دوره‌ها انگار دارد سوسوی زند و باید که بارانه نمایش‌هایی چون ایل خون به میان ما برگردد.

پیهوده: نوشته و کار یاسمین روانی، ما را به یاد نمایشنامه‌های تک‌پرده‌ای

مهم جهان مانند باغ وحش شیشه‌ای، نوشته تنسی ویلیامز و آثار تک‌پرده‌ای اکبر رادی می‌اندازد، نمایش بیهوده نیز تک‌پرده‌ای است و تک‌پرده‌ای‌ها دارای قابلیت بسیار خوبی در بیان مسائل و بحران‌های اجتماعی هستند که می‌تواند از بحران‌های کوچک اجتماعی، گره‌های

بهبتر از این که در تئاتر ایران نیز بشود به اقتضائات زمانی، مکانی و موضوعی پرداخت و این همان جای خالی محسوسی است که هر جابه‌ان پرداخته شود، در آن تئاتر شکل بهتر و با دوام‌تری به خود خواهد گرفت. در مراسم اختتامیه جشنواره تئاتر فجر تعداد ۱۶۰ نامزد منتخب بخش‌های مختلف

حضور داشتند که ۹۰ هنرمند برگزیده روی صحنه رفتند. بخش ویژه مراسم اختتامیه به بزرگداشت حشمت قاسمی هنرمند تئاتر خوزستان، اسماعیل خلیج نمایشنامه‌نویس و آتش تقی‌پور بازیگر اختصاص داشت.